

Warszawa 2000

Oryginalne wydanie ukazało się nakładem

Stowarzyszenia Wzajemnej Pomocy Baptystów pod tytułem: *Konfesja czyli wyznanie wiary i ustrój zborów baptystów*

Wydawca: L. Miksa, Ostrzeszów 1930

Edycja uwspółcześniona wydana staraniem Rady Kościoła Chrześcijan Baptystów w RP w Wydawnictwie „Słowo Prawdy” Warszawa 2000, ISBN 83-86586-08-7

Wydawnictwo „Słowo Prawdy” ul. Waliców 25, 00-865 Warszawa.

SŁOWO WSTĘPNE

Odpowiadając na liczne prośby Rada Kościoła Chrześcijan Baptystów w RP przekazuje do rąk członków naszej wspólnoty kościelnej i innych zainteresowanych osób uwspółcześnioną językowo wersję polskiego baptystycznego wyznania wiary z roku 1930. Jest ono świadectwem przywiązania naszych poprzedników w wierze do prawd Nowego Testamentu, a zarazem prawowiernej spuścizny całego chrześcijaństwa. Ufamy, że będzie ono nadal pożyteczne dla członków zborów baptystycznych i innych chrześcijan.

Przedkładana niniejszym konfesja, podobnie jak inne deklaracje doktrynalne baptystów, nie

zastępuje nam Biblii, która jako dokument objawionego Słowa Bożego jest najwyższym i niezrównanym autorytetem w sprawach wiary i życia chrześcijańskiego. Powstające na różnych etapach historii baptyzmu wyznania wiary posiadają przede wszystkim charakter zwięzłej informacji o prawdach Pisma Świętego, którymi kierują się poszczególni wierzący, jak i całe zbory. Są one formą „wytlumaczenia się z nadziei” (1 Ptr. 3,15) danej nam w Jezusie Chrystusie. Niech wznowiona po 70 latach konfesja będzie kolejną zachętą do głębszego wniknięcia w bogactwo Biblii, gdyż „całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” (2 Tym. 3,16-17).

Prezbiter Andrzej Seweryn Przewodniczący Rady Kościoła

Warszawa, grudzień Roku Pańskiego 2000.

WYZNANIE WIARY BAPTYSTÓW POLSKICH

Z 1930 ROKU

Artykuł 1. O Słowie Bożym

Wierzymy, że niżej wymienione księgi święte Starego i Nowego Testamentu są przez Ducha Świętego prawdziwie natchnione (2 Tym. 3,16; 2 Mojż. 19,9; 2 Sam. 23,1-2; Izaj. 1,2; Jer. 1,9; Jan 10,35; 2 Ptr. 1,20-21; Hebr. 1,1-2; Łuk. 10,16; Mat. 10,20; 1 Tes. 2,13; 1 Kor. 2,4-5.13), zawierają prawdziwe dla rodzaju ludzkiego objawienie Boże, są jedynym źródłem dokładnej wiedzy o Bogu, jak też zawierają zasady i wskazówki, jak powinniśmy wierzyć i postępować (2 Ptr. 1,19; Ps. 119,105; Łuk. 16,29.31; 2 Tym. 3,15.17; Jan 5,39; Dz. 17,11; Rzym. 1,16; 1 Kor.

14,37; Gal. 1,8; Rzym. 16,25-26; Obj. 22,18).

Stary Testament zawiera 39 następujących ksiąg: pięć Mojżeszowych, Jozuego, Sędziów, Rut, dwie Samuela, dwie Królewskie, dwie Kronik, Ezdrasza, Nehemiasza, Estery, Joba, Psalmi, Przypowieści Salomona, Kaznodziei Salomona, Pieśni nad Pieśniami, Izajasza, Jeremiasza, Treny Jeremiasza, Ezechiela, Daniela, Ozeasza, Joela, Amosa, Abdiasza, Jonasza, Micheasza, Nahuma, Habakuka, Sofoniasza, Aggeusza, Zachariasza, Malachiasza.

Nowy Testament zawiera 27 następujących ksiąg: cztery Ewangelie - Mateusza, Marka, Łukasza i Jana; Dzieje Apostolskie; czternaście Listów Pawła: do Rzymian, Pierwszy do Koryntian, Drugi do Koryntian, do Galacjan, do Efezjan, do Filipian, do Kolosan, Pierwszy do Tesaloniczan i Drugi do Tesaloniczan, Pierwszy do Tymoteusza i Drugi do Tymoteusza, do Tytusa, do Filemona i do Hebrajczyków, List Jakuba, Pierwszy List Piotra i Drugi List Piotra, Pierwszy List Jana, Drugi List Jana i Trzeci List Jana; Objawienie Jana czyli Apokalipsę.

Artykuł 2. O Bogu

Wierzymy, że istnieje tylko jeden żywy, prawdziwy, wieczny Bóg (5 Mojż. 6,4; patrz 1 Kor. 8,4.6 i Tyt. 2,5) - jako Ojciec, Syn i Duch Święty (Mat. 28,19; patrz też Mojż. 1,26; 3,22; Izaj. 61,1; Mat. 3,16-17; Jan 14,16; Kor. 13,13; 1 Jana 5,7), w swej naturze i przymiotach doskonały, wieczny i nierozdzielny (1Jana 2,23; Jan 10,30; 4,7.10) tak, iż Ojciec jest prawdziwym, wiecznym Bogiem (Ef.4,6; Mat. 6,9), Syn - prawdziwym, wiecznym Bogiem (Rzym. 9,5; Jan 1,1-14; 20,28; 1 Jana 5,20; Hebr. 1,8-10; patrz też Izaj. 9,6; Jer. 23,5-6; Jan 5,23) i Duch Święty - prawdziwym, wiecznym Bogiem (1 Kor. 2,11; Dz. 5,3-4; 2 Kor. 3,17-18; patrz też 1 Mojż. 1,2; Ps. 33,6; Dz. 20,28; 1 Kor. 3,16-17; 12,11; Ef. 4,30; 1 Ptr. 4,14) w Trójcy Świętej, a jednak wierzymy nie w trzech bogów, lecz w jednego, wiecznego (Ps. 90,2; patrz też 2 Mojż. 5,14; 1 Tym. 1,17), wszechmogącego (Obj. 4,8; patrz też 1 Mojż. 17,1), wszechmądrego (Rzym. 16,27; patrz też Rzym.11,33-34; Izaj. 40,28), wszechwiedzącego (Dz. 15,18; Hebr. 4,13; patrz też Ps. 139,2-4), wszechobecnego (Jer. 23,24; patrz też Ps. 139,7-10) Boga. Tego Boga człowiek może poznać tylko z objawienia Bożego, zawartego w Piśmie Świętym i przy pomocy Ducha Świętego (1 Kor. 1,21; 2,14; Jan 14,26; patrz też Mat. 11,25.27; Rzym. 10,17).

Artykuł 3. O grzechu

Wierzimy, że pierwszego człowieka stworzył Bóg na swoje wyobrażenie (1 Mojż. 1,27), to znaczy jako istotę dobrą, świętą i niewinną (Kazn. Sal. 7,29; patrz też 1 Mojż. 1,31), która była w stanie Go czcić, łączyć się z Nim i być szczęśliwą (1 Mojż. 2,25; 3,8). Jednak dając się uwieść szatanowi, człowiek zgrzeszył (1 Mojż. 3,13; Obj. 20,2; Jan 8,44), odstąpił od Boga, utracił podobieństwo do swego Stwórcy i natychmiast z ciałem i duszą wpadł w stan śmierci (1 Mojż. 2,17; Mat. 8,22; Ef. 2,1; Rzym. 8,6; patrz też Rzym. 6,23; Kol. 2,13). Ponieważ wszyscy ludzie pochodzą od Adama, odziedziczyli jego grzeszną i całkowicie zepsutą naturę, poczynając się i rodząc w grzechach (Ps. 51,7; 58,4) jako dzieci gniewu (Ef. 2,3), nie mające zdolności i ochoty do jakiegokolwiek dobra, lecz wyłącznie skłonność i zdolność do zła (Rzym. 8,7; 1 Mojż. 8,21; Jer. 17,9; Mar. 7,21-22; Łuk. 24,25; Mar. 16,14; Rzym. 3,10-12).

Artykuł 4. O odkupieniu

Wierzimy, że Bóg nie mógł w inny sposób wybawić człowieka od strasznych następstw jego upadku, jak tylko przez całkowite zaspokojenie i zadośćuczynienie swojej świętej sprawiedliwości (Hebr. 9,32; 10,5-6). W tym celu Bóg od wieczności przeznaczył swego jedno rodzonego Syna, Jezusa Chrystusa, na ofiarę ubłagalną (1 Ptr. 1,20). Gdy więc nastał przewidziany przez Boga czas, przyszedł na świat w postaci grzesznego ciała (Rzym. 3,8) Chrystus, Syn Boga żywego (Gal. 4,4; Mat. 16,16; Mat. 3,17), łącząc w sobie odwieczne bóstwo z naturą ludzką (Kol. 2,9; 1 Tym. 3,16; patrz też Rzym. 1,3-4), to znaczy z prawdziwą ludzką duszą i ludzkim ciałem (Mat. 26,38; Hebr. 2,14; patrz też 1 Tym. 2,5), które jednak były i pozostały całkowicie czyste i niepokalane, stąd ani w sercu Jezusa, ani w Jego zewnętrznym życiu nigdy nie powstał żaden grzech (Jan 8,46; 1 Ptr. 2,22; Hebr. 4,15). Posłuszeństwo Jezusa było czynne, gdy cały zakon Boży (Mat. 5,17; Gal. 4,4; Rzym. 10,4; 5,19; Ps. 40,8-9; patrz też Mat. 20,28; Izaj. 41,21) sam za nas wypełnił, i bierne, gdy swoje ciało i duszę oddał za nas w ofierze (Izaj. 53,4; Hebr. 5,8; Fil. 2,8; Łuk. 22,19; Ps. 22,15-16; Izaj. 53,11; Mat. 26,38; Łuk. 22,44; Hebr. 9,28; patrz też Hebr. 9,14.26; 10,12.14), biorąc na siebie nasze przekleństwo (Gal. 3,13), to znaczy gniew Boży i karę za nasze grzechy (Zach. 13,7; Mat. 27,46; 2 Kor. 5,21; Izaj. 53). Wierzimy, że ta doskonała i zupełna ofiara (Hebr. 9,12; Izaj. 45,17) Jezusa Chrystusa jest jedyną podstawą naszego wiecznego zbawienia (Hebr. 5,9; Izaj. 53,5) i że tylko przez nią dostępujemy odpuszczenia wszystkich naszych grzechów i przestępstw (Ef. 1,7; Kol. 1,14; Mat. 26,28; Dz. 20,28), przez nią bywamy usprawiedliwieni (Rzym. 3,24; 5,1) i przyobleczeni w szaty Jego sprawiedliwości (Izaj. 61,10; Jer. 23,6; 2 Kor. 5,21; patrz też Dan. 9,24), zostajemy wyzwoleni z mocy śmierci, diabła i piekła (1 Kor. 15,26.54-55; Jan 6,40; 1 Mojż. 3,15; Kol. 1,13; 2,15; 1 Jana 3,8; Hebr. 2,14-15; Ef. 4,8; 1 Tes. 1,10) i wreszcie otrzymujemy żywot wieczny (1 Jana 5,11-12; Jan 11,25-26; patrz też Jan 3,36; 10,28; 2 Tym. 1,10). Ponadto otrzymujemy moc, która wytwarza w nas obrzydzenie do grzechu i niejako umierając dla niego (Tyt. 2,14; Rzym. 6,14; 1 Jana 3,3; Dz. 15,9) zaczynamy kochać i postępować cnotliwie (Fil. 4,13; 2,13; Rzym. 7,21-22). Po dokonaniu tego odkupienia (Jan 19,30), trzeciego dnia Chrystus powstał z martwych (Dz. 2,32; patrz też Mat. 28; Mar. 16; Łuk. 24; Jan 20), wstąpił na niebiosy (Łuk. 24,51; patrz też Mar. 16,19; Dz. 1,9) i zasiadł po prawicy chwały Bożej (Mar. 16,19; Hebr. 1,3; 8,1), skąd zesłał Ducha Świętego (Dz. 2,4; Jan 15,26; 16,8-14), który zachęca nas, abyśmy

dobrodziejstwo tego odkupienia przyjmowali wiarą (Dz. 16,14; Rzym. 5,5; 8,14; Jan 16,13-14; patrz też Gal. 5,5). Jezus jako najwyższy kapłan wstawia się za nami przed Ojcem (Hebr. 4,14; 1 Jana 2,1), a jednocześnie pozostaje z nami po wszystkie dni aż do skończenia świata (Mat. 28,20), by w końcu wprowadzić nas do nieba, gdzie przygotował nam mieszkanie (Jan 14,3; 17,24).

Artykuł 5. O wybraniu do zbawienia

Wierzymy, że Bóg pragnie, aby każdy człowiek był zbawiony (Jan 3,16; 1 Tym. 2,4; Ezech. 33,11). Dlatego obowiązkiem każdego człowieka jest przyjęcie, przez szczerą i posłuszną wiarę w Jezusa Chrystusa, daru zbawienia. Tylko uporczywe trwanie w grzechach, niechęć do poprawy i poddania się Chrystusowi może przeszkodzić grzesznikowi w zbawieniu (Dz. 17,30; 2 Ptr. 3,9). W tej sprawie każdy człowiek sam ponosi odpowiedzialność przed Bogiem (Rzym. 14,12).

Artykuł 6. O odrodzeniu

Wierzymy i wyznajemy, że tylko przez Ducha Świętego i Słowo Boże (Hebr. 4,12; Dz. 2,37; Izaj. 55,10-11) człowiek może być obudzony ze stanu duchowej śmierci i do-prowadzony do poznania swego grzechu. Gdy zaczyna on naprawdę żałować za swoje grzechy (2 Kor. 7,10) i w poczuciu winy zwracać się do Chrystusa (Jan 6,37; Mat. 11,28; patrz też Dz. 4,12; Jan 14,6), przez wiarę w Niego natychmiast otrzymuje przebaczenie swoich grzechów i usprawiedliwienie (Rzym. 3,24-25; Dz. 26,17) przed Bo-giem. Przez takie działanie Ducha Świętego człowiek rodzi się na nowo (Rzym. 8,16-17; Jan 6,33; 3,3.5-6; Jak. 1,18; 1 Ptr. 1,23; Gal. 6,15; Jan 1,13; patrz też Dz. 16,14; Ef. 5,8) ku nadziei żywej i odtąd może prowadzić nowe życie (1 Kor. 2,14; Ef. 2,8).

Artykuł 7. O uświęceniu

Wierzymy i wyznajemy, że ludzie odrodzeni przez Ducha Świętego stają się świętymi (1 Kor. 1,30; 1 Tes. 4,3.7; Hebr. 12,14; 1 Ptr. 1,15-16; patrz też Mat. 7,16; Jan 15,2; Rzym. 6,2.14.22; Gal. 5,22; Ef. 1,4; 2,10; Tyt. 2,11-12; Hebr. 12,1; Ef. 4,22-24; Kol. 3,5-10) w Jezusie. Dzięki stałemu działaniu mieszkającego w nich Ducha Chrystusowego, ludzie ci stają się zdolnymi zwycięsko odpierać pokusy do grzechu, od których i wierzący nie są wolni, mogą być posłuszni

Bogu, oddając Mu swoje ciała na ofiarę świętą i przyjemną (Rzym. 12,1; 1 Kor. 6,20; 1 Jana 1,8-9; patrz też Przep. Sal. 20,9; Kazn. Sal. 7,21; Gal. 5,17; Fil. 3,12; 1 Jana 3,3).

Uświęcenie człowieka zaczyna się w chwili jego odrodzenia i wzrasta (Ef. 4,15; 2 Kor. 7,1; patrz też 2 Kor. 3,18; Ef. 4,23-24; 2 Tes. 3,5; 1 Jana 4,19; 5,3) przez całe życie. Jego celem jest całkowite przekształcenie charakteru człowieka na podobieństwo Jezusa Chrystusa.

Dla naszego uświęcenia Bóg ustanowił takie środki jak Słowo Boże, modlitwa i społeczność świętych (1 Jana 1,7; Jan 8,31; 2 Tes. 5,17; Dz. 2,42; 4,32; Ef. 4,3; patrz też Dan. 9,18; Rzym. 3,27-28; 4,4-8; 1 Kor. 9,24-27; 2 Ptr. 1,2-11).

Wierzmy, że zakon Boży jest święty, sprawiedliwy i dobry. Sprawia on poznanie grzechu, prowadzi ludzi do Chrystusa (Gal. 3,24; Rzym. 3,19-20; patrz też Rzym. 10,4; 5,13; 7,7; Gal. 3,10; 1 Tym. 1,8-10). Dla wszystkich tych, którzy nie są w Chrystusie, pozostaje on w mocy w swoich przepisach i potępieniach. Natomiast wierzący w Chrystusa są odkupieni z przekleństwa i kar (Rzym. 8,3-4; Gal. 4,4-5; patrz też Mat. 5,17; Gal. 3,24-26) zakonu, ponieważ teraz już żyją pod zakonem Chrystusa.

Artykuł 8. O chrzcie świętym

Na podstawie wypowiedzi Nowego Testamentu wierzymy, że ustanowiony przez Chrystusa chrzest powinien być aż do powtórnego przyjścia Chrystusa udzielany (Mat. 28, 19-20) w Kościele chrześcijańskim tym osobom, które wyznają swoją wiarę w Jezusa Chrystusa. Chrzest udzielany jest przez upoważnionego do tej czynności sługę Bożego, który w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego jedno-krotnie zanurza wierzącego w wodzie i zaraz go z niej podnosi (Mat. 3,13-15; Mar. 1,9; Mat. 3,16; Jan 3,23; Dz. 8,36-39). Wykonany w ten sposób nakaz Boży (Ef. 4,5; Rzym. 6,5) zachowuje swoje pierwotne, głębokie znaczenie (Kol. 2,12-13). W Piśmie Świętym znajdujemy do-kładne opisy charakteru osób, które mają się temu nakazowi poddać i z wdzięcznością się tego środka łaski trzymać. Są to ludzie należący do różnych narodowości, którzy pod wpływem Ewangelii i swobodnej łaski Bożej nawrócili się od swoich grzechów do Chrystusa i wierzą w Niego z całego serca jako swego osobistego Zbawiciela (Mar. 16,16; Dz. 2,37-38.41; 5,14; 8,12; 18,8; Gal. 3,26-27; patrz też Dz. 10,42-48; 16,13-15.30.34; Mat. 3,1-9; Mar. 1,5; Łuk. 3,3; Dz. 13,24).

Chrzest jest pierwszym wyrazem wiary w Chrystusa i miłości wobec Niego, pierwszym krokiem posłuszeństwa Panu (Dz. 2,38.41; 9,6; 22,16; Jan 15,10.14; patrz też Mar. 16,16) i aktem przyłączenia się do Jego zboru (1 Kor. 12,13; Dz. 2,47). Jest on uroczystym oświadczeniem i wyznaniem nawróconego grzesznika (1 Ptr. 3,21; Hebr. 10,22-23; 4,14), który wreszcie poznał okropność grzechu i swój stan potępienia (Dz. 2,36-37; 9,5-6.9; 16,29-30; patrz też Mat. 3,6), a teraz całą swoją nadzieję pokłada w śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa (Dz. 2,38; Rzym. 6,3.8; 2 Kor. 5,14) i wierzy Weń jako w Tego, który wyzwolił go z przekleństwa i kary za grzech (Rzym. 6,23; 6,10-11; patrz też Izaj. 53,5; Dz. 8,35). Z ciałem i duszą oddaje się on Chrystusowi, przyjmując (Gal. 3,26-27) Jego sprawiedliwość i moc (Izaj. 45,23-24). Odtąd na zawsze umiera w nim stara, grzeszna natura (stary człowiek) i pojawia się pragnienie prowadzenia nowego życia z Chrystusem (Rzym. 6,4-6).

Chrzest jest także uroczystym oświadczeniem i zapewnieniem ze strony Boga, że przez przyjęcie chrztu człowiek ukrył się w Chrystusie Jezusie (Rzym. 6,3), to znaczy razem z Nim umarł, został pogrzebany i zmartwychwstał (Rzym. 6,4.8; patrz też Kol. 2,12-13), a jego grzechy zostały obmyte (Dz. 9,9; 22,12-13.16; patrz też Dz. 2,38) i że stał się umiłowanym dzieckiem Bożym, w którym Bóg Ojciec ma upodobanie (Mat. 3,17; Ef. 1,5-6). Chrzest powinien wywołać w człowieku ochrzczonego wyraźną i mocną świadomość uratowania i zbawienia (1 Ptr. 3,21; Dz. 8,39; 9,18-20; patrz też Dz. 6,31-34; Rzym. 6,3-11), co też Bóg sprawia przez zapieczętowanie go Duchem Świętym (Mat. 3,16; Hebr. 1,9; 2 Kor. 1,21-22; patrz też Dz. 2,38), który doprowadził go do zbawczej wiary w Syna Bożego, obdarzył mocą Jego śmierci i zmartwychwstania (Ef. 1,13).

Chrzest ma tę właściwość, że może być udzielony tylko raz, podczas gdy inne środki łaski mogą być odnawiane i powtarzane w ciągu całego życia chrześcijanina. Dlatego powinniśmy uważać, aby ten obrzęd był należycie wykonany.

Artykuł 9. O Wieczerzy Pańskiej

Wierzimy, że Jezus Chrystus ustanowił dla swego zboru Wieczerzę Pańską w tym celu, aby Jego wyznawcy, łamiąc i spożywając chleb oraz pijąc z kielicha wino, w duchowy sposób przyjmowali Jego ciało i krew (Mat. 26,26-28; patrz też Mar. 14,21-24; Łuk. 22,17-20), i przez to aż do Jego powrotu opowiadali Jego śmierć (1 Kor. 11,23-28). Przez uczestniczenie w tej pamiętce wierzący na nowo przypominają sobie gorzką mękę i śmierć swego Zbawiciela, na

nowo uświadamiają sobie, że jako zbór stanowią Jego święte ciało.

Twierdzimy, że sposób sprawowania tego ustanowienia Chrystusa musi być ściśle apostołski (Dz. 2,42.46; patrz też Dz. 20,7).

Ponieważ do Wieczerzy Pańskiej należy przystąpić tylko po uprzednim doświadczeniu samego siebie, mogą w niej brać udział tylko ci, którzy z łaski Boga stali się Jego własnością i przyjęli chrzest święty (1 Kor. 10,16-17.21; 12,13).

Artykuł 10. O zborze Pańskim

Wierzymy i wyznajemy zgodnie z Pismem Świętym, że wszyscy wierzący chrześcijanie stanowią jedno Ciało Chrystusowe (Ef. 1,22-23; Mat. 18,20; 1 Kor. 12,13; patrz też Mat. 16,18; 18,17; 28,19-20; Jan 4,23-24; 17,20-21). Również wierzymy, że zgodnie z wolą Pana Jezusa i wskazaniami apostołów wszyscy wierzący chrześcijanie, w celu zacieśnienia społeczności ze sobą czyli tak zwanego świętych obcowania, mają obowiązek łączyć się w zbory (1 Ptr. 2,5).

Zbory to dobrowolnie założone wspólnoty ochrzczonych uczniów Jezusa, którzy przez to odłączają się od świata (2 Kor. 6,16-17; Ef. 2,19-22; Obj. 2,7; patrz też Dz. 1,41.46-47; 1 Kor. 12,12-27; 16,1.19; 2 Kor. 8,1; Gal. 1,2.22; Dz. 2,41-47; Ef. 4,3.16; Kol. 2,18-19; 1 Tes. 5,11-23; Dz. 14,23; 15,41; 16,5; Rzym. 16,1; 1 Kor. 1,2; 11,16; 14,34; 16,1.19; 2 Kor. 8,1; 11,28; Gal. 1,2; 1 Kor. 4,15-16; 1 Tes. 1,1; Filem. 2; Obj. 1,11) i poddają woli Chrystusa, aby wzajemnie zachęcać się do świętości życia, szerzenia Królestwa Bożego na ziemi i uwielbiania Chrystusa.

Urzędy w zborze

Jedyną i najwyższą głową zboru jest Jezus Chrystus (Kol. 1,18; patrz też Mat. 20,25-27; 23,8;

Ef. 4,15). Zbór nie ma widzialnej ziemskiej głowy.

Nowy Testament uznaje tylko dwa urzędy w zborze. Są to: urząd starszego czyli prezbitera (Dz. 14,23; 13,3; patrz też Fil. 1,1; Tyt. 1,5; Dz. 6,6; 1 Tym. 4,14; 5,22) lub biskupa (1 Tym. 3,1-7) i urząd diakona. Zbór sam wybiera sobie starszych (kaznodziejów, biskupów, nauczycieli, przełożonych, pasterzy - wszystko to są nazwy jednego i tego samego urzędu) i diakonów (usługujących), których wprowadza się na te urzędy przez wkładanie rąk starszych (ordynację). Muszą oni wyróżniać się wymienionymi w Piśmie Świętym cechami (Tyt. 1,6-9; Dz. 20,28.31) i wykonywać swoje obowiązki zgodnie z nakazami Nowego Testamentu. Na równi z innymi członkami zboru podlegają oni - choć z uwzględnieniem 1 Tym. 5,19 - karności zborowej (Hebr. 13,17; Jak. 3,1; 2 Tym. 4,2.5; 2,15; 1 Kor. 4,1-2; Łuk. 10,7-8; Dz. 6,1-4; 1 Tym. 3,8-11; patrz też Mat. 7,15; Rzym. 16,17-18; Gal. 1,8-9; 1 Tym. 6,3-5; 1 Jana 4,1; 1 Kor. 3,9.11-13; 1 Kor. 9,7-12; Gal. 6,6; 1 Tym. 5,17-18).

Obowiązki członków zboru

Do obowiązków członków zboru należy serdeczna wzajemna miłość (Jan 13,34-35), branie żywego i czynnego udziału w dążeniu do duchowego uszczęśliwienia i cielesnego dobra wszystkich (1 Ptr. 1,22; Hebr. 10,25; patrz też Jan 15,12.17; Rzym. 12,15; Gal. 5,6; 1 Tes. 5,14; 1 Jana 2,4; 3,11.16-18; 2 Jana 6), sumienne korzystanie z darów łaski Bożej, zachowywanie danych przez Pana Jezusa swemu zborowi jako jego Głowa przykazań (Dz. 2,42; patrz też Ps. 26,8; 27,4; 84,1; 116,18; 122,1). Obowiązkiem każdego członka zboru jest branie udziału w Wieczerzy Pańskiej, regularne uczęszczanie na nabożeństwa zborowe i w miarę możliwości przyczynianie się do budowania Królestwa Bożego (1 Kor. 16,1-2; 2 Kor. 9,6-8; Fil. 4,10.15; patrz też 2 Kor. 8).

Zebrania członkowskie

Wszystkie sprawy zborowe są załatwiane na zebraniach członkowskich (Dz. 15,22-25), na których wszyscy członkowie zboru mają równe prawa (Mat. 23,8.11). Wszystkie sprawy winne być prowadzone w duchu Jezusa Chrystusa (1 Kor. 14,33.40), przy zachowaniu wolności i porządku w domu Bożym (Kol. 2,5; Ef. 5,21; 1 Ptr. 5,5; Mat. 18,18).

Przyjęcie do zboru

Przyjęcie nowych członków następuje przez głosowanie i chrzest po uprzednim zaznajomieniu się ze stanem ich duszy i wysłuchaniu wyznania ich wiary (1 Tym. 6,12; patrz też Mat. 10,32; Rzym. 10,9-10; Hebr. 4,14). Przy tym bardzo pożądane jest głosowanie jednomyślne.

Karność zborowa

Nakaz Chrystusa zawarty w Mat. 18,15-17 dotyczy każdego członka zboru. Dlatego każdy członek zboru powinien w miłości przyjmować braterskie napomnienie, jak też w miarę potrzeby w miłości udzielać go innym.

Zbór ma prawo i obowiązek wyłączać i pozbawiać praw członkowskich tych, których życie jest sprzeczne z ich wyznaniem, nie daje się ich skłonić do serdecznej, publicznej pokuty i szczerego, mocnego postanowienia poprawy, którzy nadal chcą trwać w swoich grzechach. Członkowie, którzy dopuszczają się ciężkich grzechów, dając przez to publiczne zgorszenie lub częściej je powtarzają, którym więc na słowo wierzyć nie można, powinni być, bez względu na przyrzeczenie poprawy, stanowczo ze zboru usunięci (Mat. 18,15-17). Ponowne przyjęcie wyłączonego członka zboru powinno odbywać się tak jak każde inne - przez głosowanie po uprzednim wysłuchaniu wyznania (1 Kor. 5,3-13; 2 Tes. 3,6; Tyt. 3,10-11; 1 Tym. 1,19-20; 2 Kor. 2,6-8; patrz też 1 Tym. 6,3-5).

Artykuł 11. O chrześcijańskim dniu odpoczynku

Wierzimy i wyznajemy, że zwyczaj świętowania jednego dnia w tygodniu pochodzi z woli łaskawego Stwórcy (1 Mojż. 2,1-3) i został ustanowiony dla pożytku człowieka. Dla narodu izraelskiego Bóg dał siódmy dzień tygodnia jako sabbat (2 Mojż. 20,8-11) i znak (2 Mojż. 31,13-17; Obj. 1,10) zawartego z Nim przymierza. Natomiast my, jako wyznawcy nowego przymierza, za przykładem pierwszych chrześcijan (Dz. 20,7; 1 Kor. 16,1-2), obchodzimy pierwszy dzień tygodnia jako szczególnie Panu poświęcony, ponieważ sam Bóg go poświęcił przez zmartwychwstanie w tym dniu Syna swego i zesłanie Ducha Świętego. W ciągu sześciu dni powinniśmy pilnie i sumiennie wykonywać czynności naszego powołania obywatelskiego, natomiast niedzielę całkowicie poświęcić Bogu i w tym dniu odpoczywać od pracy (Mat. 2,27), która nie jest konieczna lub nie wynika z nakazu miłości bliźniego. Dzień Pański należy poświęcić na lepsze poznawanie Boga i pielęgnowanie prawdziwej pobożności, na zacieśnianie społeczności z innymi wyznawcami Chrystusa i budowanie Królestwa Bożego na ziemi (Kol. 2,16-17). W tym dniu należy częściej czytać Pismo Święte, uczyć tej księgi swoje dzieci i

regularnie uczęszczać na nabożeństwa. Ten dzień jest cennym darem Bożym (Ps. 118,22-24; patrz też Dz. 4,10-11), niezbędnym dla trwania zboru chrześcijańskiego.

Artykuł 12. O małżeństwie

Wierzymy i wyznajemy, że Bóg ustanowił małżeństwo, w którym mężczyzna i kobieta (1 Mojż. 1,27-28; patrz też 1 Kor. 7,2-9; Ef. 5,22-23; Hebr. 13,4) wspomagają się fizycznie i moralnie (1 Mojż. 2,18) przy wychowywaniu swego potomstwa (1 Mojż. 2,24). Dopóki oboje małżonkowie żyją, mężczyzna nie może pojąć innej kobiety za żonę, a kobieta innego mężczyzny za męża (1 Kor. 7,39; patrz też 1 Mojż. 6,1-3; Joz. 23,12-13; 1 Król. 11,1-8; Ezdr. 9 i 10; Neh. 13,23-28; 1 Kor. 7,10-16; 9, 5-6). Po-nieważ małżeństwo jest też stanem cywilnym, powinno ono być zawierane w zgodzie z prawem państwowym (1 Ptr. 2,13). Ponadto powinien być też zawierany ślub kościelny. Należy przestrzegać zasady, aby małżeństwa były zawierane przez ludzi oddanych Panu (Kol. 3,17; Fil.4,8; patrz też 1 Tym.4,3-5).

Uważamy, że rozwód z powodów niezgodnych ze Słowem Bożym i wstępowanie rozwiedzionych w nowe związki małżeńskie, nie są na podstawie Nowego Testamentu dopuszczalne (Mat. 19,6-9; 1 Kor. 7,10-11.27; Rzym. 7,1-4; patrz też Łuk. 14,26; 18,29-30).

W wypadku cudzołóstwa lub złośliwego opuszczenia małżonka, wierzymy, że rozwód, zgodnie ze Słowem Bożym, jest dopuszczalny.

Artykuł 13. O władzy świeckiej

Wierzymy i wyznajemy, że Bóg ustanowił władzę świecką, którą upoważnił do tego, aby uczciwych ludzi broniła, a złoczyńców karała (Rzym. 13,1-7; patrz też 1 Mojż. 9,6; 5 Mojż. 16,18).

Poczuwamy się do obowiązku okazywania bezwzględnego posłuszeństwa (1 Ptr. 2,13-14.17; Tyt. 3,1; Mat. 22,21) wszystkim jej przepisom, o ile nie ograniczają one wolnego wykonywania naszych obowiązków chrześcijańskich (Dz.4,19-20; 5,29.42), a naszym cichym i pobożnym życiem ułatwiać jej wykonywanie swoich zadań. Również na podstawie Pisma Świętego uważamy za nasz obowiązek modlić się za przełożonych (1 Tym. 2,1-3), aby ze swoich uprawnień korzystali zgodnie z wolą Bożą dla utrzymania pokoju i sprawiedliwości.

Wierzimy, że przysięganie jest przez Pana naszego Jezusa Chrystusa (Mat. 5,34.37) i Jego apostołów (Jak. 5,12) wyraźnie zakazane. Dlatego w razie potrzeby przejmując pełną odpowiedzialność za prawdziwość naszych zeznań jesteśmy gotowi je potwierdzać przez podaną nam przez Ewangelię formułę: Tak, tak; Nie, nie.

Wierzimy również, że na podstawie Słowa Bożego, przedstawiciele władzy nie na próżno miecz noszą. Władza świecka ma prawo i obowiązek karać przestępców, a także używać miecza w obronie Ojczyzny. Dlatego w razie wojny, naszym obowiązkiem jest oddanie się Ojczyźnie do dyspozycji, o ile władze nas powołają. Sądzymy wszakże, że nie powinno się wywierać przymusu na osobach, które z powodu poważnych skrupułów sumienia, przekonane są, iż oręża w służbie używać nie powinny.

Nie widzimy przeszkód ze strony sumienia, jeżeli chodzi o piastowanie jakiegokolwiek urzędu władzy świeckiej.

Artykuł 14. O rzeczach ostatecznych

Wierzimy i wyznajemy, że nasz Pan Jezus Chrystus powróci na ziemię (Dz. 1,10-11; 1 Kor. 1,7-8; Jak. 5,7-8; Hebr. 9,28; 1 Jana 2,28; Tyt. 2,13; 2 Ptr. 1,16; 1 Ptr. 1,7-9; 5,4; patrz też Zach. 14,4-5; Mat. 16,27; 25,31; 1 Kor. 11,26; 2 Tes. 1,7; Obj. 18,3.11; 22,7; Ps. 16,10; 17,15; 49,16; 73,24; Fil. 2,16; 1 Tes. 1,10; 2,19; 2 Ptr. 3,13) z wielką mocą i chwałą (Obj. 1,7; Mat. 24,30; Łuk. 21,27-28; patrz też Izaj. 24,23; Zach. 14,9; Rzym. 14,10-11; Fil. 2,9-11; Obj. 1,15.17). Dzień Jego ukazania się uważamy za zakończenie dzieła odkupienia (Kol. 3,4; Rzym. 8,23; patrz też Jan 17,24; 2 Tes. 1,10; Obj. 19,6-9; 21,9-27), o którego prawdziwości i doniosłości przekona się wtedy cały świat (Jan 5,28-29; 1 Kor. 15,16-20.23; Obj. 20,4; 22,5; 5,10; patrz też Dan. 12,2; Dz. 24,15; Hiob 19,25-27; Izaj. 25,8; 26,19; Ezech. 37,1-14; Oz. 13,14; Jan 6,40.54; Rzym. 4,17; 2 Kor. 4,14). Ci, którzy zasnęli w Chrystusie, powstaną w nieskazitelnej chwale (1 Kor. 15,42-43.53; Fil. 3,21; Dz. 17,30-31; patrz też Obj. 20,11-13). Następnie wierzący, żyjący jeszcze na ziemi, nagle zostaną przemienieni i razem ze zmartwychwstałymi świętymi

pochwyceni na spotkanie z Panem. I tak na zawsze pozostaniemy z Panem (1 Tes. 4,13-18), zobaczymy Go takim, jakim naprawdę jest, będziemy podobni do Niego i razem z Nim będziemy panowali w Jego Królestwie.

Wierzimy też w powszechne zmartwychwstanie (2 Kor. 5,10; patrz też Kazn. Sal. 11,14; Mat. 25,34.41; Rzym. 2,5-16; 14,10-12; 2 Ptr. 2,9; Obj. 6,16-17; 14,13; 20,15; 22,12) i sąd świata (Mat. 25,46; 3,12), na którym wszyscy będą musieli stanąć przed Chrystusem jako sędzią, aby otrzymać zapłatę za swoje życie w ciele. Najpierw Syn Boży obdarzy wierzących chwałą wieczną (Mat. 25,10-12), a następnie ogłosi wyrok wiecznego potępienia dla bezbożników. Wierzimy, że zgodnie z Pismem Świętym, obydwie te stany będą trwać wiecznie (Mar. 9,43-48; Łuk. 13,25-28; 2 Tes. 1,8-9; Obj. 14,11; 20,10.15; Łuk. 16,24-26; Hebr. 9,27).

Wierzimy, że pewne znaki czasu wskazują na bliski koniec teraźniejszego wieku. Pamiętamy na słowa naszego Pana, który powiedział: „Tak, przyjdę wkrótce”, dlatego z modlitwą czekamy na Niego i mówimy: „Amen, przyjdź, Panie Jezu!”